

**ФРЕДЕРИК БЕГБЕДЕ
СКУКА НА ЛЕТИЩЕ „РОАСИ-
ШАРЛ-ДЪО-ГОЛ“**

Превод от френски: Красимир Петров, 2004

chitanka.info

Хлътна ли? Хлътна ли? Хлътнахлътнахлътнали? Коя сте вие? Защо си говорим с почти допсени лица? Наистина ли сте чела последната ми книга? Можете ли да ми гарантирате, че не сънувам? Как е възможно устните ви да са толкова красиви и червени? Смятате ли, че е благоразумно да сте толкова сладка, да сте на двадесет и една години и да носите тениска размер XXXS? Давайте ли си сметка какъв риск поемате, като ми правите комплименти с тия ваши толкова сини очи?

Защо оставям ръката ми да се поти във вашата? Защо коленете ви пробуждат у мен желание да измислям преходни глаголи? Всъщност колко е часът? И как ви е името ти? Искаш ли да се омъжите за мен? Би ли могла да ми кажеш къде се намираме сега? Какви са дражетата, които смучем? Защо лазерните лъчи пронизват пелена от втечен въздух? За кого са бутилките шампанско, които съскат над главите ни? Колко време трябва, за да започнеш да съжаляваш, че си се родил на този свят? Знаеш ли, че имаш хубави очи, нали знаеш? Защо плачете? Кога ще ме целунеш? Искате ли още една водка? Кога ще се целунем пак? Защо спряхте да танцувате? Какви са тези хора? Твои приятели или мои врагове? Имаш ли нещо против да си свалиш пуловера? Колко деца искаш да имаш? Кой са любимите ти имена?

Какво ще правим сега? Защо да не излезем на въздух? Вън ли сме вече? У вас ли отиваме или у нас? Да спра ли такси? Значи предпочиташ да повървиш? Защо тръгнахме по „Шан-з-Елизе“? Смяташ ли, че сбъркахме, като си свалихме обувките и тръгнахме боси по асфалта? Дали може да се загрее лъжичка върху гроба на Незнайния воин? Имаш ли си гадже? Защо мисля същото като теб? Познаваш ли много хора, които произнасят едно и също нещо в един и същи момент? Това ченге какво се е вторачило в нас? Защо всички тези коли се въртят около Триумфалната арка? Защо не се приберат у дома? Колко време ще седим по средата на площад „Етоал“ и ще си пускаме езици на два градуса над нулата, вместо да правим любов в леглото като всички други?

Смяташ ли, че постъпихме добре, като му откраднахме фуражката? Сигурна ли си, че ченгетата тичат по-бавно от нас? Твой ли е този мотор? Сигурна ли си, че ще можеш да караш в това състояние? Що не намалиш малко? Защо пое по околоръстното? Дали е разумно да се накланяш така настрани, когато вземаш завоите със

180 километра в час? Редно ли е да се промъкваш така между камионите в шест сутринта? Утре дали ще се съмне? Защо да ходим на летище „Роаси-Шарл-дьо-Гол“? Променя ли се животът, когато смениш града? Струва ли си да пътува човек в този еднакъв свят? Не ти ли е студено? Само на мен ли ми замръзват топките? Какво? Не чуваш нищо заради каската? Значи мога да креця каквото си искам? Да си пея „I wanna hold your hand“? Да продължавам да те лъжа, докато галя гърба ти под пуловера, после гърдите ти през сутиена, после да пъхна пръсти в гащичките ти, мамка му, дали това ще те накара да намалиш?

Къде ще оставим тази машина? Пред аерогара 1 или на паркинга? Защо мястото на паркинга е ZPR? Не ти ли прилича на „трипер“? Колко ли трае действието на това хапче? Защо автоматичните врати се разтварят, преди да си ги докоснал? Защо от бледата неонова светлина ми се струва, че крача по луната? Наистина ли правим скокове по шест метра или това е илюзия? Би ли била така добра да продължиш да ме целуваш? Ще имаш ли нещо против, ако ти се изпражня в устата? Дали си навита да се затворим в тоалетната, за да те изучукам в лицето? Ще го лапнеш ли, ако ти оближа катеричката?

Нали беше чудно? Наистина си беше чудно, нали? Направо страхотно, само че колко е сега часът? Защо след нощта непременно трябва да настъпва ден? Вместо да вървим в обратна посока по подвижните тротоари вътре в плексигласовите тръби — тези преплетени черва, построени през седемдесетте, подобни на тръбите за интубиране, които завират в устата на тежко ранените при ПТП — та ти казвам, вместо да се мотаме като смахнати из летище „Роаси“, защо не се качим на някой самолет? Първият от списъка на заминаващите? Така тази история никога няма да има край? Да отлетим за Венецуела или за Беларус, за Шри Ланка или за Виетнам? Там, където слънцето тъкмо залязва? Виж как тракат буквите, докато се превъртат по това старомодно табло: Дъблин? Кьолн? Оран? Токио? Шанхай? Амстердам? Мадрид? Единбург? Коломбо? Осло? Дали всеки град всъщност не е въпрос? Съжаляваш ли, че не си в някой от онези самолети, които се издигат в края на пистата? Знаеш ли, че в тях има сини стюардеси, които може би вече поднасят увито в целофан ядене върху пластмасови табли на натъпкани с лексомил^[1] бизнесмени? Чуваш ли съобщенията за заминаване, които някаква тъжна

служителка монотонно реди след всяко електронно подрънкване? Мога ли да погала още малко устните ти, преди да си тръгнеш? Кой от нас ще си тръгне пръв? Защо? О, защооо ли трябва да си кажем сбогом?

И на теб ли ти е кофти като на мен, когато се намирам на летище? Не смяташ ли, че има някаква поезия в тези места, откъдето хората просто минават? Меланхолията на отпътуването? Лириката на посрещането? Висока концентрация на климатизирани емоции из въздуха? Колко време продължава снижаването? Дали нашата любов ще оцелее без химически бягства? Няма ли най-послед да престанем да мълчим, докато гледаме как денят настъпва в това безлюдно кафене? Защо всички магазини на летището все още са затворени, а видеоигрите не работят? Завиждаш ли на онези служители от средния ешелон там, които чакат всеки своя полет в застлани с линолеум чакални, изтегнати по оранжевите кресла с чаши нес кафе в ръка? Как ти се струва оня митничар там с лош дъх или техникът по поддръжката, който шумно влачи някаква количка, или пък клошарите, които хъркат по пейките от виолетова пластмаса? Какво искат да ни кажат? Че човек никога не може да избяга от себе си? Че едно пътуване никога до никъде не води? Че човек трябва цял живот да бъде в отпуск или въобще да не бъде? Би ли ми пуснала ръката, ако обичаш? Не усещаш ли колко ми се иска да бъда сам сред всички този изоставен багаж? Дали ще можем да се разделим без много болка, макар да се намираме пред рекламата „Envy“ на Гучи? И докато гледаме с овлажнели очи как излитат всички тези боинги, не мога да се сдържа да не си задам един последен въпрос: защо не сме на борда на някой от тях?

[1] Сънотворно и антидепресант. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.